

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Karlem Ulíkem ve věci

žalobce: **R. R.**

narozen dne X, státní příslušník Republiky Uzbekistán
bytem X

zastoupen advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**

sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2024, č. j. OAM-1097/ZA-ZA11-ZA21-2024,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Soud v této věci přezkoumává rozhodnutí žalovaného, kterým žalobci neudělil mezinárodní ochranu v žádné z jejích forem. Soud žalobu zamítl, neboť žalobce v řízení o udělení mezinárodní ochrany fakticky tvrdil jen ekonomické důvody pro podání žádosti. Žalobce sice uváděl, že v zemi původu přišel o svůj dům v důsledku nezákonného jednání syna Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

místního starosty. Nicméně žalobce neosvědčil, že by jej ekonomické problémy ohrožovaly existenčně a zároveň že by byly výsledkem pronásledování z azylově relevantních důvodů.

Řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany

2. Žalobce požádal dne 20. 8. 2024 o udělení mezinárodní ochrany. K žádosti uvedl, že v Uzbekistánu nechce žít, protože tato země nemá budoucnost. Člověk má strach tam žít. V České republice má známé a líbí se mu tady. Nemá, kde by jinde žil. Od roku 2022 pobýval v Polsku na pracovní vízum.
3. Při pohovoru žalobce vypověděl, že v zemi původu vystudoval tři školy, ale nežilo se mu tam dobře. Neměl tam práci, neboť zaměstnavatelé upřednostňují své příbuzné. Proto v roce 2022 odjel do Polska, kde požádal o pobytové oprávnění. V Polsku ale nechce zůstat, protože se tam vůči němu jakožto cizinci nechovali vlídně. Do Uzbekistánu se nemůže vrátit, neboť syn starosty nechal zbourat žalobcův dům, protože potřeboval pozemky pro podnikání (má tam stát nová budova a parkoviště). Proti starostovi (na jeho jméno si žalobce nevzpomněl) nikdo nic nezmůže, protože je to vzdálený příbuzný prezidenta. Jednou pro žalobce v noci přišlo 6 policistů a 15 dní jej drželi na stanici (čekali, až bude dům zbourán; žalobce se předtím snažil zboření zabránit). Vyhrožovali mu, že ho pohrbí v poušti. Když žalobce pustili, dům už byl zbouraný a rodina vysídlená. Stalo se to v září 2021. Žalobce si stěžoval na prokuratuře i ministerstvu vnitra, ale nikdo s tím nic neudělal. Žádný doklad mu o tom nedali, ani rozhodnutí o zbourání domu. O tom bylo rozhodnuto 3 měsíce předem. Žalobce dostával zprávy, že se bude bourat. Žádal kompenzaci, ale nedostal ji. Potvrzení o tom nemá, rodina na takové formuláře při vynášení věcí z domu nemyslela. Žalobce poté již žádné další problémy neměl. Šel žít k bratrovi. Už jej nijak neobtěžovali. Na otázku, zda mu tedy něco v zemi původu hrozí, odpověděl, že se nemá kam vrátit, nemá kde žít ani práci. Nechce, aby jeho děti trpěly jako on. Chce je přivést do ČR. Syn ze stresu nemluví, je uzavřený do sebe. Dcera se na žalobce dívá a brečí. Každé dítě žije jinde. Syn je u bratra a manželka má u sebe a své rodiny jeho děti. S odjezdem z vlasti problémy neměl. Kromě výše uvedeného žalobce neměl jiné problémy se státními nebo bezpečnostními orgány. Problémy tam neměl ani kvůli rase, národnosti, náboženství, pohlaví, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. Na otázku, čeho se žalobce obává při návratu, uvedl, že se oběsí, spáchá sebevraždu. Neví, co by se při návratu stalo. V zemi původu nechce žít. Pro své děti chce budoucnost. Sám by tu studoval a založil kickboxové centrum.
4. Po shromáždění dalších podkladů pro rozhodnutí [Informace OAMP: Uzbekistán, Bezpečnostní a politická situace, ze dne 13. 3. 2024; Informace MZV ČR ze dne 10. 1. 2024, č. j. 131903-6/2024-MZV/LPTP (návratová situace); Informace OAMP: Uzbekistán, socio-ekonomická situace ze dne 13. 3. 2024] žalovaný vyzval žalobce, aby se za účelem seznámení se s nimi dostavil dne 26. 8. 2024. Při té příležitosti žalobce uvedl, že se s podklady seznámit nechce a nenavrhuje jejich doplnění. Podotkl, že chce zůstat v ČR. Nechce odjet do Uzbekistánu.

Napadené rozhodnutí

5. V záhlaví označeným rozhodnutím (dále „napadené rozhodnutí“) žalovaný rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, §14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, neuděluje.
6. Žalovaný nejprve konstatoval, že tvrzeným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany je to, že žalobce v Uzbekistánu nic nemá, nemá se kam vrátit a chce si zařídit svůj život v ČR.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

7. Splnění podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. a) zákona o azylu žalovaný neshledal, neboť žalobce ve své vlasti nevyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Žalobce výslovně sdělil, že nemá politické přesvědčení a nikdy nebyl politicky aktivní. Problémy, které má ve vlasti mít, nemají jakoukoli spojitost s uplatňováním politických práv a svobod. Byly založeny na umístění žalobcova domu v místě, které si vyhlídl místní stavební podnikatel.
8. Žalobce dále netvrdil žádné skutečnosti, které by zakládaly jeho důvodnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce je příslušníkem většinového etnika a náboženství. Nadto uvedl, že po zbourání domu již žádným dalším nepříjemnostem nečelil. Přitom ve vlasti před odjezdem do Polska setrval ještě téměř rok. Nelze proto předpokládat, že by měl mít jakoukoli odůvodněnou obavu z pronásledování po návratu.
9. K doplňkové ochraně podle § 14a zákona o azylu žalovaný konstatoval, že žalobci v případě návratu nehrozí vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. V Uzbekistánu nelze uložit trest smrti za žádný trestný čin. Žalobci nehrozí ani nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Žalobce nehovořil o žádné skutečnosti, která by naznačovala riziko vážné újmy. Po zbourání domu již dalším nepříjemnostem nečelil. Žalobce může přechodně bydlet u svého bratra, který u sebe již nyní ubytovává žalobcova syna. Žalovaný rozumí žalobcově složité situaci způsobené zbořením jeho domu. Mezinárodní ochrana ale neslouží jako nástroj k ochraně před jakýmkoli negativním jevem. Podle shromážděných informací v Uzbekistánu existuje systém pomoci v nezaměstnanosti a sociální podpora, kterou může žalobce využít. Pobytovou situaci v ČR může rovněž řešit skrze pobytová oprávnění upravená v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, jak ve své judikatuře vysvětlil i Nejvyšší správní soud (dále „NSS“). Žalobce je plnoletý a zdravý. Žalovaný tak neshledal, že by se jeho situace nějak lišila od situace jiných Uzbeků, kteří se po dlouhém pobytu v zahraničí vrací do vlasti.
10. Žalovaný se rovněž zabýval možností žalobci udělit azyl za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu a humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu. Důvody k jejich udělení však neshledal. Z ničeho nevyplývá, že by rodinnému příslušníku byla v ČR udělena mezinárodní ochrana. Humanitární azyl je pak výjimečný institut. Žalobci ale v návratu do vlasti nebrání žádná objektivní překážka. Neochota vrátit se do země původu a vyřídit si nové pobytové oprávnění není důvodem hodným zvláštního zřetele. Pro výše uvedené žalovaný žalobci neudělil ani doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu.

Shrnutí žaloby

11. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“).
12. Nejprve shodně jako při pohovoru ve správním řízení popisuje okolnosti zbourání jeho domu a zadržení policií na 15 dní bez udání důvodu. Na základě těchto okolností dovozuje, že mu v případě návratu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu. Tato újma spočívá v tom, že mu byl zbořen dům na základě nezákonného rozhodnutí. Přišel tak o živobytí a nemá kam jít. Jeho bratr se o něj postarat nemůže pro nedostatek prostředků. Nemůže se ani obrátit na orgány veřejné moci, protože ty jsou proti němu zaujaté na pokyn starostova

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

syna. Systém pomoci v nezaměstnanosti a sociální podpory v Uzbekistánu vůbec nefunguje. Žalovaným uváděná zpráva je nepravdivá a neodpovídá reálné situaci v zemi původu. V případě návratu by se z žalobce stal bezdomovec nucený žebrať, žít na ulici a spoléhat se na soucit cizích lidí.

13. Žalovaný tedy nesprávně vyhodnotil důvod žádosti tak, že se nejedná o vážnou újmu. Nijak nevyvrátil tvrzení o zboření žalobcova domu a o tom, že se žalobce nemohl účinně bránit. Ani se nezaobíral vážnou situací, jíž musel žalobce po zboření domu čelit. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože žalovaný neposoudil důvody žádosti v kontextu dostupných informací o zemi původu. Žalovaný nevzal v potaz specifika Uzbekistánu, kde je nižší úroveň právního státu a dochází ke zneužívání policejní moci i k soukromým účelům.

Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný navrhuje žalobu zamítnout. Uvádí, že zjistil skutečný stav věci, opatřil si úplné poklady pro vydání rozhodnutí a dostatečně se zabýval tvrzenými důvody žádosti. Motivem žalobce je legalizovat si pobyt na území ČR. Žádost je proto účelová. V průběhu řízení žalobce nevyužil možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí a ani nežádal jejich doplnění. Nevznesl ani další skutečnosti, které by měl žalovaný zohlednit. Žalovaný se proto nedopustil žádného pochybení.

Posouzení žaloby soudem

15. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (§ 32 odst. 1 zákona o azylu), osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
16. Soud o žalobě rozhodl bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Dokazování soud neprováděl, protože všechny okolnosti rozhodné pro posouzení věci vyplývají z obsahu správního spisu (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
17. Žaloba není důvodná.
18. Ustálená judikatura NSS vychází z toho, že primárním zdrojem informací podstatných pro udělení mezinárodní ochrany je samotný žadatel. Z obsahu jeho žádosti se pak v následujících fázích vychází a správní orgán zjišťuje skutkový stav v rozsahu možných důvodů udělení mezinárodní ochrany, které vycházejí právě z žadatelovy žádosti, respektive z dalších jím uváděných tvrzení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 22/2003-41, a usnesení NSS ze dne 20. 6. 2013, č. j. 9 Azs 1/2013-38, či ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48, nebo ze dne 2. 6. 2020, č. j. 10 Azs 448/2019-34).
19. Žadatel je tím, kdo v řízení ve věci mezinárodní ochrany nese břemeno tvrzení, a jeho žádost je posuzována z hlediska skutečností, které označí jako důvody k jejímu podání (např. usnesení NSS ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-48, a ze dne 19. 1. 2017, č. j. 2 Azs 272/2016-47, ze dne 16. 1. 2019, č. j. 8 Azs 239/2018-39, nebo rozsudky NSS ze dne 26. 10. 2016, č. j. 1 Azs 214/2016-32, či ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65). Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení konkrétního žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a proč. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

žádost posoudí (např. usnesení NSS ze dne 19. 7. 2016, č. j. 7 Azs 78/2016-23, nebo již citované usnesení č. j. 8 Azs 239/2018-39).

20. Soud souhlasí s žalovaným, že žalobce v průběhu správního řízení netvrdil nic, z čeho by bylo možné dovozovat, že byl pronásledován nebo mu hrozí pronásledování podle § 12 zákona o azylu. V tomto směru žalobce ani nic nenamítá. Dále se ani v žalobě nedožaduje azylu za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu (ani doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny) nebo humanitárního azylu podle § 14 téhož zákona. V tomto směru proto postačí odkázat na napadené rozhodnutí.
21. Žalobce nicméně shledává důvod pro udělení doplňkové ochrany, neboť mu má v případě návratu hrozit skutečné nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Ta dle žalobce spočívá v tom, že přišel o domov, neboť jeho dům byl nezákonně zbourán. Nemá se tak kam vrátit. Rovněž poukazuje na špatnou ekonomickou situaci v případě návratu.
22. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana „udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“
23. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu „podle tohoto zákona považuje a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.“
24. Předně je třeba zdůraznit, že žalovaný nezpochybnil žalobcova tvrzení ohledně zbourání jeho rodinného domu synem místního starosty, který na daném místě hodlal vybudovat parkoviště a nové stavby (tudíž nebylo třeba prokazovat zboření domu fotografiemi přiloženými k žalobě). Tuto okolnost ale žalovaný posoudil tak, že se kvůli ní žalobce sice ocitl ve složité životní situaci, která ale sama o sobě neznamená, že by žalobci hrozila vážná újma podle § 14a odst. 2 zákona o azylu. S tím se soud ztotožňuje.
25. Není sporu o tom, že zničení domova pro žalobce znamenalo citelnou ztrátu. Avšak rozhodování o udělení mezinárodní ochrany má podle ustálené judikatury NSS prospektivní povahu. Dochází tedy k posuzování nebezpečí hrozícího žadateli o udělení mezinárodní ochrany v budoucnu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 24. 8. 2017, č. j. 1 Azs 227/2017-33, odst. 40, ze dne 26. 7. 2018, č. j. 7 Azs 162/2018-47 odst. 44, ze dne 29. 8. 2019, č. j. 9 Azs 39/2019-77, č. 3924/2019 Sb. NSS, odst. 23, nebo ze dne 12. 6. 2020, č. j. 5 Azs 146/2018-43, odst. 45).
26. Žalobce ale sám při pohovoru vypověděl, že mu dům zbourali pro jeho umístění, protože se *jim líbilo to místo*. Nestalo se tak pro osobu žalobce, jeho názory, pohlaví, rasu, náboženství, příslušnost k určité etnické či sociální skupině apod. Z ničeho nevyplývalo, že by žalobce měl být do budoucna terčem negativního postihu, ať už ze strany státních orgánů nebo soukromých osob. Žalobce ostatně poté již žádným dalším obtížím nečelil, jak potvrdil při pohovoru. Odešel žít k bratrovi a dle vlastních slov už jej nijak neobtěžovali. Nelze se tak důvodně domnívat, že by žalobci mělo po návratu do země původu hrozit skutečné nebezpečí vážné újmy spojené právě se zbouráním jeho domu.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Bc. D. A.

27. Tomu nasvědčuje i fakt, že žalobce ve vlasti setrval ještě dalších 9 měsíců, než odcestoval do Polska. Žalobce tak zjevně neměl obavu z akutního nebezpečí, které by musel řešit bezprostředním odchodem ze země. Naopak si po tuto dobu vyřizoval nezbytné záležitosti, aby mohl vycestovat do Polska za prací, nikoli ale aby tam žádal o mezinárodní ochranu. Přitom existovaly-li by u žalobce azylově relevantní důvody, měl by o azyl požádat již v první zemi, v níž má reálnou příležitost tento status obdržet nejdříve a v níž budou garantována jeho základní práva a svobody (viz rozsudek NSS ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003-46, č. 18/2003 Sb. NSS). Žalobce sice vypověděl, že se vůči němu v Polsku nechovali vlídně, ale toto své tvrzení nijak nepřiblížil. Nelze z něj tak usuzovat na to, že by v Polsku nebyla dodržována jeho základní práva.
28. V těchto intencích přitom žalovaný žalobcovu žádost posuzoval. Soud proto nemůže přisvědčit námitce, že by žalovaný nepřihlédl ke konkrétním okolnostem projednávaného případu. Lze zopakovat, že žalovaný zboření žalobcova domu ani jeho zadržení policií nespороval. Nicméně tyto skutečnosti vyhodnotil jako jednorázový negativní jev, který nebyl z hlediska důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dále relevantní. Proto se už ani konkrétněji nevyjadřoval k tomu, zda v Uzbekistánu dochází ke zneužití policie k soukromým účelům či k tamní úrovni právního státu. Z žalobcových tvrzení totiž nevyplývalo, že by měl represím čelit i v budoucnu. Žalobce pak ani neuvedl žádné jiné okolnosti, které by měly svědčit o tom, že by se na něj měly státní orgány či soukromé osoby v případě návratu zaměřit. Proto ani soud neprováděl dokazování v této souvislosti žalobcem odkazovanými zprávami k aktuální situaci v Uzbekistánu. Žalobce je nadto výslovně ani nenavrhoval provést k důkazu.
29. Faktickým důvodem pro podání žádosti o mezinárodní ochranu tak zjevně byla ekonomická situace žalobce. I v žalobě tvrdí, že by po návratu musel žít na ulici a byl odkázaný na druhé.
30. Ekonomické obtíže (byť jistě mohou způsobovat žadateli reálné problémy v řadě oblastí života) však samy o sobě nemohou založit důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu či doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu (viz např. rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54, a dále usnesení NSS ze dne 8. 9. 2020, č. j. 8 Azs 85/2020-27, a judikaturu citovanou v jeho odst. 9, nebo usnesení NSS ze dne 19. 8. 2020, č. j. 6 Azs 185/2020-24, a judikaturu citovanou v jeho odst. 12). Mají-li ekonomické důvody žádosti nabýt relevance i z hlediska mezinárodní ochrany, musí k nim přistoupit další okolnosti, například musí ekonomické problémy žadatele ohrožovat existenčně a zároveň by musely být skutečně výsledkem pronásledování žadatele z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu (srov. usnesení NSS ze dne 27. 8. 2008, č. j. 5 Azs 60/2008-69, či např. ze dne 23. 1. 2023, č. j. 10 Azs 321/2022-26, odst. 8).
31. Soud nepopírá, že žalobce přišel o střechu nad hlavou zřejmě bez vlastního zavinění a že se v důsledku toho jeho ekonomická situace zhoršila. Jak ale soud rozvedl výše, zjevně se tak nestalo z azylově relevantních důvodů, např. jako výsledek pronásledování žalobce z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Současně nic nesvědčí o tom, že by žalobce měl být vystaven vážné újmě či pronásledování v budoucnu. Tvrzení, že jsou uzbecké orgány veřejné moci proti žalobci zaujaté na pokyn starostova syna, pokládá soud za spekulativní, protože žalobce sám vypověděl, že v zemi původu následně již žádné další problémy neměl a že jej nikdo neobtěžoval. Nadto žalobce uvedl, že v jeho městě nyní působí starosta jiný. I to oslabuje domněnku, že by syn dřívějšího starosty měl neustále takový vliv.

32. Dále žalobce neprokázal, že by jej ekonomické problémy ohrožovaly existenčně. Po zbourání domu odešel žít k vlastnímu bratrovi, u kterého žije i žalobcův syn. V Uzbekistánu zůstávají i ostatní členové žalobcovy rodiny. Naproti tomu v ČR žalobce dosud patrně žádné zázemí nemá (vyjma známých). Při pohovoru žalobce relevantně nevysvětlil, proč by u svého bratra nemohl pobývat i nadále. Tuto možnost jen rezolutně odmítl bez bližšího vysvětlení. Až v žalobě dodává, že se o něj bratr nemůže postarat, protože na to nemá dostatečné prostředky. Tím ale nevysvětluje, proč by u bratra nemohl alespoň bydlet s tím, že si obživu zajistí vlastní prací. Žalobce totiž pracovat zjevně může (za prací z Uzbekistánu vycestoval). Ve správním řízení se sice snažil argumentovat tím, že práci si v Uzbekistánu nemohl sehnat, protože není *ničí příbuzný a každý se snaží zaměstnat jen své příbuzné*. Žalovaný si ale opatřil zprávu OAMP o tamní socioekonomické situaci ze dne 13. 3. 2024, dle níž žalobce může využít státní sociální podpory, resp. podpory v nezaměstnanosti, bude-li to třeba.
33. Žalobce v žalobě s touto zprávou nijak konkrétně nepolemizoval. Jen ji obecně odmítl jako nepravdivou. Soud však ověřil, že zpráva v této části vychází ze zdrojů Mezinárodní organizace práce či Organizace spojených národů. Žalobce je ale ničím nevyvrací a zůstal jen u paušálního tvrzení. Soud proto nemá důvod zpochybňovat podklady shromážděné žalovaným. Na základě nich se lze domnívat, že se žalobce v případě potřeby může obrátit na tamní systém sociální podpory, pokud by nebyl schopen si zajistit vlastní obživu prací. Z citované zprávy nadto vyplývá, že se v Uzbekistánu mezi roky 2000 a 2023 snížil počet osob pod hranicí příjmové chudoby z 24 % na 11,5 %, z čehož lze usuzovat na zlepšení tamní ekonomické situace.
34. Na základě výše uvedeného lze uzavřít, že se žalovaný dostatečně vypořádal s žalobcovými důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu. V kontextu vznesených tvrzení rovněž pracoval s informacemi o zemi původu, které byly relevantní, důvěryhodné, vyvážené a aktuální ve vztahu k žalobcem uvedeným skutečnostem (srov. rozsudek ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS).
35. Závěrem soud doplňuje, že *„poskytnutí azylu je zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky, který nelze zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území ČR, tak jak jsou upraveny např. v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změnách některých zákonů* (rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Snaha o legalizaci pobytu či získání pracovního povolení proto nemůže být relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany (např. rozsudky NSS ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004-69, ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, nebo ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004-81).
36. Výčtem ustanovení právních předpisů, které měl žalovaný porušit, aniž by žalobce rozvedl, v čem dané porušení shledává, se soud samostatně nezabýval. Podle ustálené judikatury je žalobním bodem jen konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů žalobce považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné (srov. např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58). Těmto požadavkům výčet paragrafů v úvodu žaloby nedostál.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

37. Jelikož soud neshledal žádný z žalobních bodů důvodným a nezjistil ani žádnou vadu, k níž

by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti, žalobu pro její nedůvodnost zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.

38. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému pak žádné náklady řízení nad rámec běžného výkonu úřední činnosti nevznikly. Proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. července 2025

Karel Ulík v. r.
samosoudce